

Tisuću
poljubaca

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Mirjana Paić-Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

PRIPREMA NASLOVNICE

Studio 2M

TISAK

Znanje d.o.o.

Zagreb, siječanj 2024.

NASLOV IZVORNIKA

A THOUSAND BOY KISSES by Tillie Cole

Copyright © 2016 by Tillie Cole

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2024.

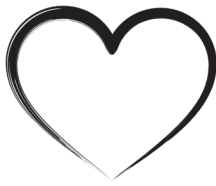
Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-10-9

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001210745.

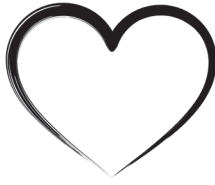
TILLIE COLE

Tisuću
poljubaca

POETIKA

*Za one koji vjeruju u pravu, epsku ljubav koja slama srce.
Ova je knjiga za vas.*

Prolog

Rune

Postoje točno četiri trenutka koja su mi obilježila život.
Ovo je bio prvi.

* * *

*Blossom Grove, Georgia
Sjedinjene Američke Države
Prije dvanaest godina
Dob: pet godina*

“Jeg vil dra! Nå! Jeg vil reise hjem igjen!” *Vikao sam najglasnije što sam mogao, govoreći mami da želim odmah otići! Želio sam se vratiti kući!*

“Ne vraćamo se kući, Rune. I nikamo ne idemo. Ovo je sada naš dom”, odgovorila je na engleskom. Čučnula je i pogledala me ravno u oči. “Rune,” nježno mi je rekla, “znam da nisi želio otići iz Osla, ali tata je dobio novi posao ovdje

u Georgiji.” Gladila me po ruci, ali nisam se osjećao nimalo bolje. Nisam želio biti tu, u Americi.

Želio sam se vratiti kući.

“Slutt å snakke engelsk!” prasnuo sam. Mrzio sam govoriti na engleskom. Otkako smo iz Norveške krenuli u Ameriku, mama i tata obraćali su mi se samo na engleskom. Rekli su da moram vježbati.

Nisam želio!

Mama se uspravila i s tla podignula kutiju. “U Americi smo, Rune. Ovdje se govori engleski. A i ti ga govoriš jednako dugo kao i norveški. Vrijeme je da ga počneš koristiti.”

Nisam popuštao, gledao sam mamu dok je prolazila pored mene i ulazila u kuću. Ogledao sam se po uličici u kojoj smo sada živjeli. U njoj se nalazilo osam kuća. Bile su velike, ali sve su izgledale drukčije. Naša je bila oličena u crveno, s bijelim prozorima i velikim trijemom. Moja soba bila je velika i nalazila se u prizemlju. Dobro, to mi je bilo nekako fora. Nekako. Nikada prije nisam spavao dolje; u Oslu je moja soba bila na katu.

Promotrio sam te kuće. Sve su bile jarkih boja: svjetloplave, žute, ružičaste... A zatim sam pogledao kuću do naše. Odmah desno od naše – a dijelili smo i dio tratine. Obje su kuće, zajedno s dvorištem, bile velike, ali između njih nije bilo ograde ili zida. Da sam htio, mogao sam utrčati u njihovo dvorište i ništa me u tome ne bi spriječilo.

Kuća je bila upadljivo bijela, okružena trijemom. Sprijeda su imali stolice za ljuljanje i veliku ljuljačku. Prozorski okviri bili su im crni, a jedan prozor nalazio se točno nasuprot moje sobe. Točno nasuprot! To mi se nije sviđalo. Nije mi se sviđalo što sam mogao vidjeti njihovu spavaću

sobu i oni moju. Na tlu se nalazio neki kamen. Udario sam ga nogom i promatrao kako se kotrlja ulicom. Okrenuo sam se da pođem za mamom, a onda sam čuo nekakvu buku. Dolazila je iz kuće pored naše. Pogledao sam njihova ulazna vrata, ali nitko nije izašao. Penjao sam se stubama na naš trijem kada sam uočio neki pokret u susjednoj kući – na prozoru njihove sobe, one nasuprot mojoj.

Ruka mi se ukočila na rukohvatu ograde dok sam promatrao kako kroz prozor izlazi djevojčica u svjetloplavoj haljini. Skočila je na travu i otrešla ruke o haljinu. Namrštio sam se, spuštenih obrva, dok sam čekao da podigne glavu. Imala je smeđu kosu, smotanu na glavi u obliku ptičjeg gnijezda. Sa strane je nosila veliku bijelu mašnu.

Podignula je glavu i pogledala ravno u mene. Zatim se osmjehnula. Veselo mi se osmjehnula. Mahnula je, brzo, zatim potrčala i stala pred mene.

Pružila je ruku. “Bok, zovem se Poppy Litchfield, imam pet godina i stanujem pored tebe.”

Zurio sam u tu djevojčicu. Imala je je smiješan naglasak. Njen engleski zvučao je drukčije od onog koji sam učio kod kuće u Norveškoj. Djevojčica – Poppy – imala je na licu mrlju od blata i na nogama jarkožute gumene čizme. Na njima je sa strane bio nacrtan veliki crveni balon.

Izgledala je čudno.

Podignuo sam pogled s njezinih nogu i zagledao joj se u ruku. Još ju je držala ispruženu. Nisam znao što učiniti. Nisam znao što želi.

Poppy je uzdahнула. Odmahnula je glavom, posegnula za mojom rukom i natjerala me da se rukujemo. Protresla je moju ruku dvaput i rekla: “Ovo je rukovanje. Moja baka

kaže da je kulturno rukovati se s ljudima kad ih tek upoznaš." Pokazala je na naše ruke. "To je bilo rukovanje. I to je bilo kulturno jer te ne poznajem."

Nisam ništa rekao; iz nekog razloga, nisam mogao progovoriti. Kad sam spustio pogled, shvatio sam da je to zato što su nam ruke i dalje bile spojene.

I na rukama je imala blata. Zapravo, sva je bila blatnjava.

"Kako se ti zoveš?" upitala me je Poppy. Nakrivila je glavu. Za kosu joj se zakvačila grančica.

"Hej," rekla je i povukla me za ruku, "pitala sam te za ime."

Pročistio sam grlo. "Zovem se Rune, Rune Erik Kristiansen."

Poppy se namrštila, a njene pune ružičaste usne smiješno su se napućile. "Čudno zvučiš", izlanula je.

Istrgnuo sam ruku.

"Nei det gjør jeg ikke!" odbrusio sam. Lice joj se još više iskrivilo.

"Što si to sad rekao?" upitala me Poppy kad sam se okrenuo da uđem u kuću. Nisam više htio razgovarati s njom.

Ljutit, naglo sam se okrenuo. "Rekao sam, 'Ne, ne zvučim'. Govorio sam na norveškom!" odgovorio sam, ovoga puta na engleskom. Poppyne su se zelene oči raširile.

Primaknula mi se bliže, pa još bliže i upitala me: "Norveški? Kao Vikinzi? Baka mi je čitala jednu knjigu o Vikinzima. U njoj piše da su iz Norveške." Oči su joj postale još veće. "Rune, jesi li ti Viking?" Glas joj je postao piskutav.

Zbog toga sam se dobro osjećao. Isprasio sam se. Tata mi je uvijek govorio da sam Viking, kao i svi muškarci iz naše obitelji. Mi smo veliki, snažni Vikinzi. "Ja", rekao sam. Mi smo pravi Vikinzi, iz Norveške."

Na licu joj se pojavio širok osmijeh i zahihotala se glasno kao prava djevojčica. Podignula je ruku i povukla me za kosu. "Zato imaš dugu plavu kosu i kristalnoplave oči. Zato što si Viking. Prvo sam pomislila da izgledaš kao žensko..."

"Nisam žensko!" prekinuo sam je, ali činilo se da Poppy za to ne mari. Prošao sam rukom kroz svoju dugu kosu. Padala mi je na ramena. U Oslu su svi dječaci imali takvu kosu.

"... ali sad vidim da je to zato što si pravi Viking. Kao Thor. I on ima dugu plavu kosu i plave oči! Isti si Thor!"

"Ja", složio sam se. "Kao Thor. A on je najsnažniji od svih bogova."

Poppy je kimnula glavom, a zatim stavila ruke na moja ramena. Lice joj se posve uozbiljilo i glas se stišao do šapta. "Rune, ne govorim ovo svima, ali ja idem u avanture."

Namrštio sam se. Nisam razumio. Poppy je prišla još bliže i zagledala mi se u oči. Uhvatila me za ramena i nakrivila glavu. Pogledala je oko nas, zatim se nagnula i rekla mi: "Obično na svoja putovanja ne vodim nikoga, ali ti si Viking, a svi znamo da Vikinzi narastu i postanu visoki i snažni, i stvarno su dobri u avanturama i istraživanju, u dugim hodnjama i hvatanju zlikovaca i... u svemu!"

I dalje sam bio zbunjen, a onda se Poppy povukla za korak i ponovno mi pružila ruku.

"Rune," rekla je ozbiljno i kruto, "stanuješ odmah do

mene, Viking si, a ja obožavam Vikinge. Mislim da bismo trebali biti najbolji prijatelji.”

“Najbolji prijatelji?” upitao sam.

Poppy je kimnula glavom i ruku još više ispružila. I ja sam svoju polako ispružio, stisnuo njenu ruku i protresao je dvaput, onako kako mi je pokazala.

Rukovanje.

“Znači, sada smo najbolji prijatelji?” upitao sam dok je Poppy povlačila ruku.

“Da!” odgovorila je uzbuđeno. “Poppy i Rune.” Stavila je prst na bradu i podignula glavu. Usne su joj se ponovno napućile, kao da o nečemu duboko razmišlja. “Dobro zvuči, slažeš se? ‘Poppy i Rune, najbolji prijatelji zauvijek!’”

Kimnuo sam jer je zaista dobro zvučalo. Stavila je ruku u moju. “Pokaži mi svoju sobu! Želim ti ispričati sve o sljedećoj avanturi u koju možemo otići.” Počela me gurati naprijed u kuću.

Kad smo otvorili vrata moje sobe, Poppy je pohitala ravno do prozora.

“Ova je soba točno prekoputa moje!”

Kimnuo sam, a ona je zacičala, trčeći prema meni da me ponovno uhvati za ruku. “Rune!” uzbuđeno je rekla. “Možemo noću razgovarati, i napraviti voki-toki od limenki i užeta. Možemo jedno drugom šaptati tajne kad svi drugi spavaju, i možemo planirati, i igrati se, i...”

Poppy je nastavila govoriti, ali nije mi smetalo. Sviđao mi se zvuk njezina glasa. Sviđao mi se njezin smijeh i sviđala mi se velika bijela mašna u njezinoj kosi.

Možda ta Georgia i neće biti tako loša, pomislio sam, ako mi je Poppy Litchfield najbolja prijateljica.

* * *

I tako, od toga dana, to smo bili Poppy i ja.
Poppy i Rune.
Najbolji prijatelji zauvijek.
Ili sam barem tako mislio.
Čudno je kako se sve mijenja.

Slomljena srca i staklenke za poljupce

Poppy

Prije devet godina

Dob: osam godina

“Kamo idemo, tata?” pitala sam kada me nježno uzeo za ruku i poveo prema automobilu. Osvrnula sam se da pogledam svoju školu, pitajući se zašto me tako rano odvodi s nastave. Tek je bio veliki odmor. Još nisam trebala otići.

Dok smo hodali tata mi nije ništa govorio, samo me držao za ruku. Gledala sam prema školskoj ogradi, a u želucu mi se gnijezdio neobičan osjećaj. Voljela sam školu, voljela sam učiti, a sljedeći sat trebala je biti povijest. Moj najdraži predmet. Nisam ga željela propustiti.

“Poppy!” Rune, moj najbolji prijatelj, stajao je uz ogradu i gledao me kako odlazim. Rukama se čvrsto držao za metalne šipke. “Kamo ideš?” viknuo je. U školi sam sjedila s njim u klupi. Uvijek smo bili zajedno. Kad jedno od nas nije bilo u školi, nije bilo zabavno.

Okrenula sam se prema tati tražeći odgovor, ali nije me pogledao. Šutio je. Pogledala sam Runea i doviknula: “Ne znam!”

Rune me promatrao sve dok nismo došli do auta. Ušla sam otraga i sjela u sjedalicu za djecu, a tata me vezao sigurnosnim pojasom.

Čula sam pištaljku u školskom dvorištu, znak da je veliki odmor završio. Pogledala sam kroz prozor i vidjela kako sva djeca trče unutra. Samo je Rune ostao uz ogradu i promatrao me. Njegova duga plava kosa vijorila se na vjetru kada me bezglasno upitao: “*Jesi li dobro?*” Ali, tata je ušao u auto i krenuli smo prije nego što sam stigla odgovoriti.

Rune je trčao uz ogradu, prateći auto, sve dok nije došla gospođa Davis i natjerala ga da uđe.

Kada se škola više nije vidjela, tata je rekao: “Poppy?”
“Da, tata?” odgovorila sam.

“Znaš da baka već neko vrijeme živi s nama?”

Kimnula sam. Moja se baka prije nekog vremena preselila u sobu prekoputa moje. Mama je rekla da je to zato što joj je potrebna pomoć. Djed mi je umro kad sam bila beba. Dok nije došla k nama, baka je godinama živjela sama.

“Sjećaš li se što smo ti mama i ja tada rekli, zašto dolazi? Zašto baka više ne može živjeti sama?”

Udahnula sam kroz nos i prošaptala: “Da. Zato što joj je potrebna naša pomoć. Zato što je bolesna.” Stezalo me u grudima dok sam govorila. Baka je bila moja najbolja prijateljica. Dobro, ona i Rune bili su na prvome mjestu. Baka mi je govorila da sam ista kao ona.

Prije nego što se razboljela, imale smo mnogo avantu-

ra. Svake večeri čitala mi je o velikim istraživačima svijeta. Govorila mi je o povijesti – o Aleksandru Velikom, Rimljanima, i o mojoj omiljenoj temi, samurajima iz Japana. I baki su oni bili najdraži.

Znala sam da je baka bolesna, ali to se nikada nije vidjelo. Uvijek se smješkala, čvrsto me grlila i nasmijavala me. Uvijek je govorila da ima mjesečevo srce i sunčani osmijeh. Baka mi je rekla kako to znači da je sretna.

I mene je činila sretnom.

Ali, posljednjih nekoliko tjedana baka je mnogo spavala. Bila je previše umorna za bilo što drugo. Zapravo, sad bih većinu večeri ja njoj čitala, a ona bi me milovala po kosi i smiješila mi se. I to je bilo u redu, jer su bakini osmijesi bili najbolji.

“Tako je, mrvice, bolesna je. Zapravo, jako, jako bolesna. Razumiješ li?”

Namrštila sam se, no kimnula sam glavom i rekla: “Da.”

“Zato idemo kući ranije”, objasnio mi je. “Čeka te. Želi te vidjeti. Želi vidjeti svoju malu prijateljicu.”

Nisam razumjela zašto me tata morao odvesti kući ranije da vidim baku, kad sam odmah nakon škole uvijek najprije odlazila u njenu sobu, gdje je ležala u krevetu. Voljela je čuti sve o tome kako sam provela dan.

Skrenuli smo u našu ulicu i parkirali na kolnom prilazu. Tata se nekoliko sekunda nije pomicao, a zatim se okrenuo prema meni i rekao: “Znam da ti je samo osam godina, mrvice, ali danas moraš biti velika, hrabra djevojčica, dobro?”

Kimnula sam. Tata mi se tužno osmjehnuo. “To je moja curica.”

Izašao je iz auta, obišao ga i došao do mene. Uzeo me za ruku, izveo iz auta i poveo prema kući. Vidjela sam da je kod nas više automobila nego obično. Baš kad sam zaustila da pitam čiji su, vidjela sam da gospođa Kristiansen, Runeova mama, prelazi preko tratine noseći veliku posudu s hranom.

“Jamese!” zazvala je, a tata se okrenuo da je pozdravi.

“Adelis, bok”, viknuo je. Runeova mama stala je ispred nas. Danas je njena duga plava kosa bila raspuštena. Bila je iste boje kao Runeova. Gospođa Kristiansen bila je stvarno lijepa. Obožavala sam je. Bila je dobra i govorila je da sam joj kći koju nikad nije imala.

“Pripremila sam ti ovo. Molim te, reci Ivy da mislim na sve vas.”

Tata mi je pustio ruku da uzme posudu.

Gospođa Kristiansen se sagnula i poljubila me u obraz. “Budi dobra curica, Poppy, dobro?”

“Da, gospođo”, odgovorila sam i zatim gledala kako prelazi tratinu i vraća se u svoju kuću.

Tata je uzdahnuo, zatim mi pokazao da pođem za njim. Čim smo ušli u kuću, vidjela sam tete i ujake kako sjede na kaučima, i moje bratiće i sestrične kako se na podu dnevnog boravka igraju igračkama. Moja teta Sylvia sjedila je s mojim sestrama, Savannom i Idom. One su mlađe od mene, imale su samo četiri i dvije godine. Mahnule su mi kad su me ugledale, ali teta Silvia držala ih je na krilu.

Nitko nije govorio, no mnogi su brisali oči; većina je plakala.

Bila sam jako zbunjena.

Naslonila sam se na tatinu nogu, čvrsto je stežući. Netko je stajao na kuhinjskom pragu – moja teta Della, DeeDee, kako sam je uvijek zvala. Ona mi je bila najdraža teta. Bila je mlada i zabavna i uvijek me nasmijavala. Iako je mama bila starija od sestre, bile su vrlo slične. Obje su imale dugu smeđu kosu i zelene oči poput mojih. DeeDee je ipak bila posebno lijepa. Željela sam jednoga dana izgledati baš kao ona.

“Hej, Pops”, rekla je, no vidjela sam da su joj oči crvene, a glas joj je čudno zvučao. DeeDee je pogledala mog tatu. Uzela je posudu s hranom iz njegove ruke i rekla: “Idi ti s Poppy, Jamese. Vrijeme je.”

Pošla sam s tatom, no okrenula sam se kada sam shvatila da DeeDee nije krenula za nama. Htjela sam je pozvati, ali ona se iznenada okrenula, stavila posudu s hranom na kuhinjski pult i spustila glavu na ruke. Plakala je, jako je glasno plakala.

“Tata?” prošaptala sam, osjećajući nešto neobično u trbuhu. Tata me obgrlio oko ramena i vodio. “U redu je, mrvice. DeeDee samo mora biti malo sama.”

Otišli smo u bakinu sobu. Malo prije nego što je otvorio vrata, tata je rekao: “Mama je unutra, mrvice, i Betty, bakina medicinska sestra.”

Namrštila sam se. “Zašto je medicinska sestra tu?”

Tata je otvorio vrata bakine sobe, a mama je ustala sa stolice pokraj bakina kreveta. Oči su joj bile crvene, a kosa raščupana. Mamina kosa nikada nije bila neuredna.

U kutu sobe vidjela sam medicinsku sestru. Zapisivala je nešto. Nasmiješila se i mahnula mi kada sam ušla. A

onda sam pogledala krevet. Baka je ležala. Stegnulo me u grudima kada sam vidjela iglu zabodenu u njenu ruku i prozinu cijev koja je vodila do vrećice obješene na metalnu kuku pokraj nje.

Mirno sam stajala, iznenada uplašena. Onda je mama pošla prema meni, a baka je pogledala prema vratima. Izgledala je drukčije nego prethodne večeri. Koža joj je bila bljeđa, a oči joj nisu bile bistre kao prije.

“Gdje je moja mala prijateljica?” Bakin je glas bio tih i zvučao je čudno, ali od osmijeha koji mi je uputila bilo mi je toplo oko srca.

Zahihotala sam se i pohitala do kreveta. “Tu sam! Došla sam ranije iz škole da te vidim!”

Baka je podignula prst i kvrcnula me po nosu. “To je moja curica!”

Odgovorila sam joj širokim osmijehom.

“Samo sam htjela da budeš malo tu sa mnom. Uvijek se osjećam bolje kad svjetlost mog života sjedi kraj mene i malo razgovara sa mnom.”

Ponovno sam se nasmijala. Jer *ja* sam bila “svjetlost njezina života”, “zjenica njezina oka”. Uvijek me tako nazivala. Baka mi je potajno rekla kako to znači da sam joj miljenica. Rekla mi je da to zadržim za sebe, da ne uzrujam bratiće i sestrične i svoje sestre. To je bila naša tajna.

Odjednom su me neke ruke čvrsto uhvatile oko struka. Tata me podignuo na krevet da sjednem pokraj bake. Uzela me za ruku. Stegnula mi je prste, ali jedino što sam osjetila bilo je da su joj ruke hladne. Baka je duboko disala, ali zvučalo je čudno, kao da joj je nešto pucketalo u prsima.

“Bako, jesi li dobro?” pitala sam i nagnula se da je lagano poljubim u obraz. Obično je mirisala na duhan cigareta koje je pušila. Ali, tog dana nisam osjetila taj miris.

Baka se nasmiješila. “Umorna sam, djevojčice. I neko vrijeme...” baka je još jedanput udahнула i nakratko zatvorila oči. Kad ih je ponovno otvorila, pomaknula se na krevetu i rekla: “... neko ću vrijeme biti odsutna.”

Namrštila sam se. “Kamo ćeš, bako? Mogu i ja s tobom?” *Uvijek* smo u avanture išle zajedno.

Baka se osmjehnula, no odmahнула je glavom. “Ne, djevojčice. Tamo kamo idem ne možeš sa mnom. Još ne. Jednoga dana, za mnogo godina, ponovno ćeš me vidjeti.”

Iza mene mama je zajecala, a ja sam samo i dalje zbunjeno gledala u baku. “Ali, kamo ideš, bako? Ne razumijem.”

“*Kući*, dušo”, rekla je baka. “Idem *kući*.”

“Pa kod kuće si”, pobunila sam se.

“Ne” – baka je odmahнула glavom – “ovo nije naš pravi dom, djevojčice. Ovaj život... pa, to je samo velika avantura dok ga imamo. Avantura u kojoj treba uživati i voljeti je svim srcem prije nego što odemo u najveću od svih avantura.”

Oči su mi se raširile od uzbuđenja, a zatim sam osjetila tugu. *Stvarnu* tugu. Donja usna mi je zadrhtala. “Ali, bako, mi smo najbolje prijateljice. *Uvijek* zajedno idemo u avanture. Ne možeš u avanturu bez mene.”

Suze su mi počele teći niz obraze. Baka mi ih je obrišala slobodnom rukom. Ta je ruka bila jednako hladna kao i ona koju sam držala. “*Uvijek* idemo zajedno u avanture, djevojčice, ali ovoga puta ne.”

“Zar se ne bojiš ići sama?” upitala sam, ali baka je samo uzdahnula.

“Ne, djevojčice, nema razloga za strah. Nimalo se ne bojim.”

“Ali, ja ne želim da ideš”, molila sam, a grlo me počelo boljeti.

Bakina je ruka još bila na mojem obrazu. “I dalje ćeš me viđati u snovima. Ovo nije oproštaj.”

Trepnula sam, pa opet trepnula. “Kao što ti viđaš djeda? Uvijek govoriš da te posjećuje u snovima. Da s tobom razgovara i ljubi ti ruku.”

“Točno tako”, rekla je. Obrisala sam suze. Baka mi je stisnula ruku i pogledala mamu iza mene. Kada me ponovno pogledala, rekla je: “Dok me ne bude bilo, imam novu avanturu za tebe.”

Umirila sam se. “Stvarno?”

Iza mene čuo se zvuk spuštanja čaše na stol. Htjela sam se okrenuti da pogledam, no baka me prije toga upitala: “Poppy, što uvijek govorim, čega se najradije sjećam? Što mi uvijek izmami osmijeh?”

“Djedovi poljupci. Njegovi slatki poljupci. Sva sjećanja na poljupce koje si od njega dobila. Rekla si mi da su ti to najdraže uspomene. Ne novac, ne stvari, nego poljupci koje si dobila od djeda – jer su svi bili posebni i zbog njih si se smiješila, osjećala se voljenom, jer je bio tvoja srodna duša. Tvoje zauvijek.”

“Tako je, djevojčice”, odgovorila je. “Dakle, za tvoju avanturu...” Baka je ponovno pogledala moju mamu. Ovoga puta, kad sam se okrenula da je pogledam, vidjela

sam da u rukama drži veliku staklenku do vrha ispunjenu ružičastim srcima od papira.

“Au! Što je to?” uzbuđeno sam je upitala.

Mama mi je staklenku stavila u ruke, a baka potapšala po poklopcu. “To je tisuću poljubaca. Ili će barem biti, kada ih sve ispuniš.” Širom otvorenih očiju, pokušavala sam ih sve izbrojiti, ali nisam mogla. Tisuću je zaista mnogo!

“Poppy”, rekla je baka kad sam podignula pogled i vidjela kako joj blistaju zelene oči. “*Ovo* je tvoja avantura. Tako želim da me se sjećaš kada me ne bude.”

Ponovno sam pogledala staklenku. “Ali, ne razumijem.”

Baka je pružila ruku i s noćnog ormarića uzela olovku. Dodala mi ju je i rekla: “Ja sam već neko vrijeme bolesna, djevojčice, ali sjećanja od kojih mi bude bolje su oni trenuci kada me tvoj djed ljubio. To nisu bili samo obični, svakodnevni poljupci, nego oni posebni, oni od kojih mi se činilo da će mi se srce raspuknuti. Oni za koje se tvoj djed pobrinuo da ih nikada ne zaboravim. Poljupci na kiši, poljupci u zalazak sunca, poljupci na proslavi mature ... oni kada me je čvrsto grlio i šaptao mi na uho da sam najljepša djevojka u prostoriji.”

Slušala sam i slušala, i srce mi je bilo puno. Baka je pokazala na srca u staklenci. “Poppy, ova staklenka služi tome da zabilježiš svoje poljupce, sve one poljupce od kojih ti se čini da će ti srce puknuti. One koji su posebni, one kojih se želiš sjećati kad budeš stara i sijeda kao ja. One zbog kojih ćeš se osmjehnuti kad ih se sjetiš.”

Lupnuvši olovkom, nastavila je. “Kad nađeš dečka koji će zauvijek biti tvoj, svaki put kada od njega dobiješ neki

jako poseban poljubac, izvadi jedno srce. Zapiši gdje ste bili kad ste se poljubili. Pa kad i ti budeš baka, tvoje unuč – tvoj najbolji prijatelj – moći će čuti sve o njima, baš kao što sam ja tebi govorila o svojim. Imat ćeš staklenu riznicu sa svim dragocjenim poljupcima od kojih ti je srce zatreperilo.”

Gledala sam u staklenku i uzdahnula: “Tisuću je mnogo. To je mnogo poljubaca, bako!”

Baka se nasmijala. “Nije to uopće toliko mnogo kao što misliš, djevojčice. Osobito kad pronadeš svoju srodnu dušu. Mnogo je godina još pred tobom.”

Baka je udahnula i lice joj se iskrivilo kao da je boli. “Bako”, zazvala sam je, iznenada jako uplašena. Njezina ruka stisnula je moju. Baka je otvorila oči, ali ovoga puta suza joj je kliznula niz blijedi obraz. “Bako?” rekla sam, sada tiše.

“Umorna sam, djevojčice. Umorna sam, i uskoro moram poći. Samo sam te željela vidjeti posljednji put, da ti dam ovu staklenku. Da te poljubim kako bih te se svakoga dana na nebu mogla sjećati dok te ponovno ne vidim.”

Donja usna ponovno mi je zadrhtala. Baka je odmah-nula glavom. “Bez suza, djevojčice. Ovo nije kraj. To je samo mali predah u našim životima. A ja ću te paziti, svakoga dana. Bit ću u tvom srcu. Bit ću u šumarku koji toliko volimo, na suncu i na vjetru.”

Bakine su vjeđe zadrhtale, a mama mi je spustila ruke na ramena. “Poppy, poljubi baku. Sada je umorna. Mora se odmoriti.”

Duboko udahnuvši, približila sam se i utisnula

poljubac u bakin obraz. “Volim te, bako”, prošaptala sam. Pomilovala me po kosi.

“I ja tebe volim, djevojčice. Ti si svjetlost mog života. Nikad ne zaboravi da sam te voljela onoliko koliko samo baka može voljeti svoju unučicu.”

Držala sam je za ruku i nisam je htjela pustiti, ali tata me podignuo s kreveta i na kraju sam morala. Čvrsto sam stegnula svoju staklenku, a suze su mi kapale na pod. Tata me spustio, a kada sam htjela otići, baka me pozvala. “Poppy?”

Okrenula sam se, a baka se osmjehnula. “Upamti, *mjesечеva srca i sunčani osmijesi...*”

“Uvijek ću pamtititi”, rekla sam, ali nisam osjećala sreću. Osjećala sam samo tugu. Čula sam mamu kako iza mene plače. DeeDee je prošla pokraj nas u hodniku. Stisnula mi je rame. I njeno lice bilo je tužno.

Nisam htjela biti tu. Nisam više htjela biti u toj kući. Okrenuvši se, pogledala sam tatu. “Tata, mogu li otići u šumarak?”

Tata je uzdahnuo. “Može, dijete. Doći ću poslije vidjeti kako si. Samo budi oprezna.” Vidjela sam tatu kako vadi telefon i zove nekoga. Zamolio je nekoga da me tu i tamo pogleda dok sam u šumarku, ali otrčala sam prije nego što sam mogla doznati s kim je razgovarao. Odjurila sam do ulaznih vrata, stežući na grudima svoju staklenku s tisuću praznih poljubaca. Istrčala sam iz kuće, zatim s trijema. Trčala sam i trčala, nisam se zaustavljala.

Suze su mi se slijevale niz lice. Čula sam kako me netko zove.

“Poppy! Poppy, čekaj!”

Pogledala sam iza sebe i vidjela Runea kako me promatra. Bio je na svojem trijemu, ali odmah je pojurio za mnom preko tratine. Ali, nisam se zaustavljala, čak ni zbog Runea. Morala sam stići do rascvale trešnje. To je bilo najdraže stablo moje bake. Željela sam biti na njezinu omiljenom mjestu jer sam bila tužna što odlazi. Odlazi u nebo.

U svoj pravi dom.

“Poppy, čekaj! Uspori!” vikao je Rune dok sam skretala prema šumarku. Protrčala sam kroz ulaz; kroz velika stabla koja su, u punom cvatu, stvorila tunel nad mojom glavom. Trava je pod mojim stopalima bila zelena, nebo nada mnom plavo. Jarkoružičaste i bijele latice pokrivalo su stabla. A onda, na samom kraju šumarka, nalazilo se najveće od svih. Grane su mu nisko visjele, a deblo mu je bilo najdeblje u cijelom šumarku.

Meni i Runeu to je bilo najdraže stablo u šumarku.

I baki.

Ostala sam bez daha. Kada sam došla pod bakino omiljeno stablo, spustila sam se na tlo, stežući staklenku, dok su mi suze nezaustavljivo tekle. Čula sam kako Rune staje pokraj mene, ali nisam podignula pogled.

“*Poppymin?*” rekao je Rune. Tako me zvao. Značilo je “moja Poppy” na norveškom. Voljela sam kad mi je govorio na norveškom.

“*Poppymin*, nemoj plakati”, prošaptao je.

Ali, nisam mogla prestati. Nisam željela da me baka napusti, iako sam znala da mora. Znala sam da, kada se vratim kući, bake ondje neće biti: ni sada, ni ikada više.

Rune se spustio da sjedne pokraj mene i privukao me u zagrljaj. Privinula sam se uz njegove grudi i plakala. Voljela sam Runeove zagrljaje, uvijek me tako čvrsto držao. “Moja baka, Rune, bolesna je i odlazi.”

“Znam, rekla mi je mama kad sam došao iz škole.”

Kimnula sam, naslonjena na njegove grudi. Kad više nisam mogla plakati, sjela sam, otirući suze. Pogledala sam Runea, koji me promatrao. Pokušala sam se nasmiješiti. Kad sam uspjela, uzeo me za ruku i stavio je sebi na grudi.

“Žao mi je što si tužna”, rekao je i stisnuo mi ruku. Majica mu je bila topla od sunca. “Ne želim da *ikada* budeš tužna. Ti si *Poppymin*, ti se uvijek smiješ. Uvijek si sretna.”

Šmrcnula sam i naslonila glavu na njegovo rame. “Znam. Ali, baka mi je najbolja prijateljica, Rune, i nikad je više neću imati.”

Rune isprva nije rekao ništa, a zatim je dodao: “Ja sam ti također najbolji prijatelj. Ja nikamo ne idem. Obećavam. Uvijek i zauvijek.”

Bol u mojim grudima iznenada je popustila. Kimnula sam glavom. “Poppy i Rune zauvijek”, rekla sam.

“Zauvijek”, ponovio je.

Neko smo vrijeme šutjeli, a onda je rekao: “Što će ti ta staklenka? Što je unutra?”

Povukavši ruku, uzela sam staklenku i podignula je u zrak. “Baka mi je zadala novu avanturu, koja će trajati cijeli moj život.”

Rune se namrštio i duga plava kosa pala mu je preko očiju. Sklonila sam je, a on mi se osmijehnuo onim svojim posebnim poluosmijehom. Sve djevojčice u školi željele su

da se njima tako osmjehuje – tako su mi rekle. A on se ipak osmjehivao jedino meni. Rekla sam im da ga nijedna ionako ne bi mogla imati jer je moj najbolji prijatelj i ne želim ga dijeliti.

Rune je mahnuo prema staklenci. “Ne razumijem.”

“Sjećaš li se koje su bakine najdraže uspomene? Ispricala sam ti to.”

Vidjela sam da se Rune pokušava prisjetiti, a onda je iznenada rekao: “Poljupci tvog djeda?”

Kimnula sam i otkinula svjetloružičastu laticu s grane koja je visjela pokraj mene. Promatrala sam je. Baki su one bile najdraže. Voljela ih je jer nisu dugo trajale. Rekla mi je da ono najbolje i najljepše u životu nikada ne traje dugo. Da je trešnjin cvijet previše lijep da bi trajao cijele godine. Posebniji je zato što mu je život kratak. Kao samuraji – nevjerojatna ljepota, brza smrt. Nisam još bila sigurna što sve to znači, ali rekla je da ću bolje razumjeti kad budem starija.

Mislim da je imala pravo. Jer moja baka nije bila jako stara, i odlazi mlada – barem je tako tata rekao. Možda je zato toliko voljela trešnjin cvijet. Jer je bila ista takva.

“*Poppymin?*”

Runeov glas natjerao me da podignem pogled.

“Imam li pravo? Jesu li djedovi poljupci bili najdraža uspomena tvoje bake?”

“Da”, odgovorila sam i ispustila laticu. “Svi poljupci od kojih joj je srce umalo puklo. Baka je rekla da su njegovi poljupci bili najbolji na svijetu zato što su značili da je mnogo voli. Da mu je stalo do nje i da je voli *baš takvu* kakva je.”

Rune je pogledao dolje u staklenku i uzdahnuo. “I dalje ne razumijem, *Poppymin*.”

Nasmijala sam se pri pogledu na njegovo zbunjeno i namršteno lice. Imao je lijepe usne, bile su pune i imale savršen kupidov luk. Otvorila sam staklenku i izvadila prazno srce od papira. Držala sam ga u zraku između Runea i sebe. “Ovo je prazan poljubac.” Pokazala sam na staklenku. “Baka mi ih je dala tisuću, da ih skupim u životu.” Vratila sam srce u staklenku i uhvatila ga za ruku. “Nova avantura, Rune. Moram sakupiti tisuću poljubaca prije nego što umrem, od onoga koji je moja srodna duša.”

“Ja... što... Poppy? Zbunjen sam!” rekao je, no osjetila sam i ljutnju u njegovu glasu. Rune je stvarno znao biti nepredvidljiv.

Izvadila sam olovku iz džepa. “Kada me poljubi dečko kojeg volim, kad je tako posebno da mi se čini da će mi srce puknuti – kad su poljupci *baš* posebni – trebam to potanko zapisati na papirnatom srcu. To je za vrijeme kad budem sijeda i stara, pa da svojim unucima mogu govoriti o posebnim poljupcima u svom životu. I o slatkom dečku koji me ljubio!”

Skočila sam na noge, uzbuđenje mi se širilo cijelim tijelom. “To je baka tražila od mene, Rune. Zato moram brzo početi! Želim to učiniti za nju!”

I Rune je brzo ustao. Upravo tada vjetar je otpuhao latice trešnjina cvijeta pokraj mjesta gdje smo stajali, i osmjehnula sam se. Rune se nije osmjehivao. Zapravo, izgledao je baš ljutito.

“Poljubit ćeš dečka da ga upišeš u staklenku? Posebnog? Onog kojeg voliš?” upitao je.

Kimnula sam. “Tisuću poljubaca, Rune. *Tisuću!*”

Rune je odmahnuo glavom i ponovno napućio usne. “NE!” zagrmio je. Osmijeh mi je nestao s lica.

“Molim?” upitala sam.

Prišao mi je bliže, još snažnije odmahujući glavom. “Ne! Ne želim da ljubiš dečke da bi skupljala poljupce za staklenku! Neću to dopustiti!”

“Ali...” pokušala sam nešto reći, no Rune me uhvatio za ruku.

“Ti si *moja* najbolja prijateljica”, rekao je i isprasio se, povlačeći me za ruku. “Ne želim da ljubiš dečke!”

“Ali, moram”, objašnjavala sam i pokazala na staklenku. “Moram jer je to moja avantura. Tisuću poljubaca je mnogo, Rune. Mnogo! I dalje ćeš mi biti najbolji prijatelj. Nitko mi nikada neće značiti više od tebe, ludice!”

Zurio je u mene, pa u staklenku. U grudima me opet zaboljelo. Po izrazu njegova lica vidjela sam da nije sretan. Opet će se namrgoditi.

Prišla sam bliže svom najboljem prijatelju, a njegov pogled bio je prikovan uz moj.

“*Poppymin*”, rekao je, a glas mu je sada bio dublji – odlučan i snažan. “*Poppymin!* To znači *moja* Poppy. Zauvijek, vječno i uvijek. Ti si MOJA Poppy!”

Otvorila sam usta da mu odgovorim, da mu kažem da je to avantura koju *moram* započeti. No on se nagnuo naprijed i iznenada pritisnuo usne o moje.

Ukočila sam se. Nisam mogla pomaknuti nijedan mišić kad sam njegove usne osjetila na svojim. Bile su tople. Imale su okus cimeta. Vjetar je njegovu dugu kosu nosio preko mojih obraza. Počela mi je škakljati nos.

Rune se pomaknuo, ali lice mu je ostalo uz moje. Pokušala sam disati, ali u grudima sam se osjećala čudno, nekako lagano i paperjasto. Srce mi je tuklo toliko snažno, toliko brzo da sam pritisnula dlan na grudi da osjetim kako lupa.

“Rune”, prošaptala sam. Podignula sam ruku i prstima pritisnula usne. Rune je trepnuo, zatim ponovno trepnuo dok me promatrao. Ispružila sam ruku i prste stavila na njegove usne.

“Poljubio si me”, prošaptala sam, zapanjena. Rune je podignuo ruku i uhvatio moju. Spustio je naše spojene ruke.

“Ja ću ti dati tisuću poljubaca, *Poppym*. Sve njih. Nitko te *nikada* neće poljubiti, *nitko* osim mene.”

Gledala sam ga širom otvorenih očiju, ali srce nije usporilo. “To bi onda značilo zauvijek, Rune. Ako me nikada nitko neće poljubiti, to znači da ćemo biti uvijek zajedno, vječno!”

Kimao je glavom, a zatim se osmjehnuo. Rune se rijetko smiješio. Obično je imao neki poluosmijeh ili je bio namrgođen. Ali, trebao bi se smiješiti. Tada je stvarno jako lijep. “Znam, jer smo mi to vječno zauvijek. Zauvijek, sjećaš se?”

Polako sam kimnula glavom, a onda je nakrivila. “Ti ćeš mi dati sve te poljupce? Dovoljno da se ispuni *cijela* staklenka?” upitala sam.

Rune mi se opet malo osmjehnuo. “*Sve*. Ispunit ćemo cijelu staklenku, i više. Skupit ćemo mnogo više od tisuću.”

Uzdahnula sam. Iznenada sam se sjetila staklenke. Povukla sam ruku da mogu uzeti olovku i otvoriti je.

Izvadila sam prazno papirnato srce i sjela. Rune je kleknuo pred mene i stavio ruku na moju, sprečavajući me.

Podignula sam pogled, zbunjena. Zataknuo je dugu kosu iza uha i upitao me stisnuta grla: “Je li... kad sam te... poljubio... je li ti srce umalo puklo?” Obrazi su mu postali jarko crveni i spustio je pogled.

Bez razmišljanja, nagnula sam se naprijed i svojeg najboljeg prijatelja zagrlila. Naslonila sam obraz na njegove grudi i slušala njegovo srce.

Tuklo je jednako brzo kao moje.

“Da, Rune, bilo je najposebnije moguće.”

Osjetila sam kako se Rune smješka, zatim sam se odmaknula. Prekrižila sam noge i papirnato srce stavila na poklopac staklenke. I Rune je sjeo prekriženih nogu.

“Što ćeš napisati?” upitao me. Dok sam razmišljala, lupkala sam olovkom po poklopcu staklenke. Ispravila sam se, nagnula naprijed i počela pisati:

Prvi poljubac:

S mojim Runeom. U šumarku.

Srce mi je umalo puklo.

Kada sam završila s pisanjem, spustila sam srce u staklenku i čvrsto je zatvorila. Pogledala sam Runea, koji me sve vrijeme promatrao, i ponosno objavila: “Eto. Moj prvi poljubac s dečkom!”

Rune je kimnuo glavom, ali pogled mu se spustio na moje usne. “*Poppymint?*”

“Da?” prošaptala sam. Posegnuo je za mojom rukom i vrhom prsta prelazio po dlanu.

“Mogu li... mogu li te ponovno poljubiti?”

Uzdahnula sam i osjetila leptiriće u trбуhu. “Želiš me poljubiti ponovno... već?”

Rune je kimnuo glavom. “Već te neko vrijeme želim poljubiti. A i ono, moja si i svidjelo mi se. Svidjelo mi se ljubiti te. Imala si okus po šećeru.”

“Jela sam kolač poslije ručka. S maslacem od pekana. Bakin najdraži”, objasnila sam.

Duboko je udahnuo i nagnuo se prema meni. Kosa mu se njihala ispred lica. “Želim to ponovno učiniti.”

“Dobro.”

I poljubio me.

Ljubio me, ljubio i ljubio. Do kraja dana, imala sam još četiri poljupca u svojoj staklenci.

Kada sam došla kući, mama mi je rekla da je baka otišla na nebo. Otrčala sam u svoju sobu najbrže što sam mogla. Požurila sam da što prije zaspim. Kao što je obećala, baka će uvijek biti u mojim snovima. Pa sam joj ispričala sve o pet poljubaca od svojeg Runea.

Baka se široko osmjehnula i poljubila me u obraz.

Znala sam da će mi to biti najbolja avantura u životu.